

דף קטז.

עין משפט א.

אה"ע סימן קלב פעיף ד

עיין לעיל דף קטו: עין משפט ד

עין משפט ב.

אה"ע סימן קכח פעיף א

א. צריך להזכיר בגט שם המקום שעומדים שם העדים בשעת החתימה^ה, ואם שינה פסול^ט. אבל אם נישאת^י לא תצא.

ב. בענין מקום עמידת הסופר בשעת הכתיבה אין לחוש, ויש חולקין דאף בזה ראוי להקפיד^כ, וע"כ ראוי שיהיו העדים והסופר באותו מקום.

הו"מ סימן מג פעיף ב

ג. אם נמסרה העדות במדינה אחת, וכתבו העדים השטר במדינה אחרת, אין מזכירין בשטר מקום העדות אלא מקום הכתיבה והחתימה, ודוקא כשלא כותבין זמן הקנין אבל אם זוכרים וכותבים זמן הקנין, לכתבו מקום הקנין, שאם יכתבו מקום הכתיבה נמצאו משקרים

ה. משנה גיטין ע"ט ע"ב. ושם העברי של המקום הוא עיקר, אף שבלשון כותים יש שינוי כ"כ הח"מ בתשובה. ותוך עיבורו של העיר כעיר עצמה.

ט. ואם לא כתב כלל משמע דאף בדיעבד פסול, אכן הרא"ש ותוס' מכשירים גם בלא כתב כלל, והב"ש כתב דאפי' לא כתב מקום האיש והאשה מכשיר הרא"ש. וטעם שבעינין מקום העדים שלא יאמרו להם עמנו הייתם, ואף למאן דמכשיר גט מאוחר שאין מקום לטענה זו מ"מ פסול משום מחזי כשיקרא, כ"כ הב"ש.

י. זו דעת רב האי גאון והטור דבכל פסולים דרבנן לא תצא, אבל לדעת ר"ת דפוסק כר"מ הולד ממזר ופי' שם רש"י מדאורייתא, וא"כ ודאי שתצא, וגם לשיטת הרמב"ן והרי"ף בתשובה דסוברים שתצא אף בפסולים מדרבנן א"כ תצא, ולמעשה כתב הב"ש דצ"ע.

כ. רא"ש מגמ' ע"א ע"א ורמב"ם ומרדכי, ולדיעה א' דאין לחוש, מאי דבעינן שהסופר יכיר שם האיש והאשה, זהו מכיון שצריך לכתוב לשמה, ב"ש.

ל. ודעת הרבה פוסקים דכותבים שניהם, נמסר לנו במקום פלוני וכתבנו במקום פלוני. כ"כ הסמ"ע בס"ק ל"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מ ופסול.

עין משפט ג.

ח"מ סימן רצז פ"א
עין לעיל דף קטו. עין משפט א

עין משפט ד.

אה"ע סימן יז פ"ב

ב. אשת איש שפשטה ידה וקיבלה קידושין בפני בעלה מאחר, מקודשת^ג. וכאילו אמרה גירשתני בפניו דנאמנת, משום שאין אשה מעיזה פניה בפני בעלה^ה. וי"א דנאמנת רק לענין שקידושין תופסין בה מאחר, אבל לא להנשא^ו. ודעת הרמב"ם דלכל דבר נאמנת. ולדעת התוס' נאמנת גם להנשא אך לא ליטול כתובתה.

ג. הגה: בזמן הזה שהתרתה החוצפה, אינה נאמנת אלא לחומרא, דנחלשה החזקה של אשה אינה מעיזה בפני בעלה, ולכן לא תנשא, אבל אם נישאת עפ"ז שאמרה בפניו גירשתני. אין כופין להוציאה^ז.

מ. והש"ך בס"ק מ"א כתב דהעיקר שאינו נפסל בכך בדיעבד, כדעת רש"י ותוס', וכתב שכן מוכח מדעת המחבר עצמו בסעיף כ"א ע"ש.

נ. גיטין פ"ט ע"ב, וכל נאמנותה בפני בעלה היא רק בבעלה מכחישה, אבל מסייעה אינה נאמנת, כ"כ הרמב"ם. אולם מהב"י יראה דגם בזה נאמנת מאחר והיא התחילה, וכתב הח"מ ליישב דתלוי מי התחיל דאם הבעל התחיל אז האשה מעיזה דבתר דיבורו נגררה, ועיין בב"ש וב"ה, אבל אם היא התחילה אינה מעיזה בכך ונאמנת אף דאח"כ הבעל מסייעה.

ס. הגם שמתחילה אמרה שלא בפני בעלה ואח"כ אמרה בפני בעלה נאמנת, דאינה מעיזה. ואין אומרים דעשתה בפעם השניה בפני בעלה לאחזוקי דיבורה הראשון. כ"כ הב"י בשם הרשב"א ומביאו הח"מ.

ע. וה"ה לכתובה דאינה נאמנת. רמ"א משם הר"ן בשם י"א בפ"ב דכתובות.

פ. כ"כ הב"ח ומובא בחלקת מחוקק. והח"מ כתב עליו דאין ראייה מהרא"ש אלא כופין להוציא.

ב ד. קידשה אחר שלא בפני בעלה^ז, אין קידושין תופסין בה עד שתביא ראייה שנתגרשה, דאשה מעיזה שלא בפניו.

ב ה. היכא שיש עד אחד שמסייעה, האשה מעיזה^ק.

ב ו. אם כבר האשה נישאה שלא בפני בעלה, אף שאומרת בפני בעלה כשבא גירשתני, אינה נאמנת. דכיון שכבר נישאה אומרת כן שלא תעשה עצמה זונה. וי"א דאף אם נתקדשה הדין כן^ר.

ב ז. י"א דאם היה קטטה^ש ביניהם, או תובעת כתובתה אינה נאמנת אפי' בפניו (שו"ע). וי"א דבמקום שנאמנת להנשא גובה ג"כ כתובתה (מהרי"ק) וי"ח דאינה נאמנת לענין ממון כלל (הרמ"א).

עין משפט ה. אה"ע סימן יז פעיף מה

מח פז. האשה נאמנת לומר מת בעלה, ובלבד שלא בשעת מלחמה, כי אז אומרת הדבר בדדמית^ת. אך אם אמרה מת רחוק מהמלחמה, נאמנת. ובלבד שאין קטטה בינו לבינה, והיינו קטטה גדולה כגון שאמרה גירשני בפני ב' ואותם שניים מכחישים אותה. דעד כדי כך לא מפקיעה עצמה. או המיר בעלה^א וברח והשאירה עגונה שאינה נאמנת. ובכל הנ"ל -

צ. לדעת הרא"ש אם הוא בעיר הוי בפניו, ולדעת המהרי"ק והריב"ש בעינין בפניו ממש, אך הח"מ כתב דאין הכרח לא ממהרי"ק ולא מריב"ש לחלוק על הרא"ש, ולא בעינין ממש בפניו. וזו דעת הרמב"ם ומרן השו"ע, אבל הר"ן בשם הרמב"ן דעתו דיש לחוש לחומרא אף שלא בפניו. כ"כ הח"מ.

ק. והוא מכתובות כ"ב ע"א, וגייטין ס"ד ע"ב, וכתב הב"ש דהמקור הוא מרא"ש בגיטין ס"ד.

ר. כ"כ ה"ה בשם יש מי שכתב.

ש. מתוס' ביבמות קי"ז והרא"ש שם. ומה שכתב קטטה ה"ה בזינתה.

ת. ממשנה קי"ד ע"ב. והח"מ הסתפק אם לדעת הרמב"ם במת רחוק מהמלחמה נאמנת, כי לדידיה גם בקברתיו במלחמה לא מהני, ולכאורה מת רחוק מהמלחמה היינו כמו קברתיו במלחמה, ונשאר בצ"ע.

א. מרמ"א, אך הגהות הרי"ף חולק בהמיר וסובר דנאמנת, וכך נוטה דעת הח"מ.

במלחמה, בקטטה גדולה, או בכעלה המיר דתו וברח והשאירה עגונה, אף אם יש לה עד שמסייעה לא תנשא, דחיישינן שמא שכרה אותו. ואם נישאת, לא תצא.

מח פח. במלחמה בעולם אפי' אמרה מת וקברתיו, אינה נאמנת^א, וי"א דבקברתיו נאמנת.

מח פט. אמרה מת על מיטתו^ד, אפי' מלחמה בעולם נאמנת לכו"ע.

דף קטז:

עין משפט א.

אה"ע סימן יז סעיף מח

עין בסעיף הקודם

ב. ומשמע דאף שהעד בא לפניו לבי"ד, ואפי' אמרה קברתיו, כך פשט לשון הפוסקים. כ"כ הח"מ.

ג. דיעה ראשונה זו דעת הרמב"ם והשו"ע, והי"א הם הטור ונ"י בשם הרשב"א. ואין להאמינה במיגו שמת על מיטתו לדיעה הראשונה, דאין אומרים מיגו מנהרג למת. כ"כ הח"מ מתוס'. ובהחזיקה היא המלחמה בעולם, אם נישאת לא תצא. וי"א דגם בזה תצא, אך אם אמרה קברתיו בהחזיקה היא המלחמה, יראה דתנשא.

ד. ואם אמרה מת סתם ומלחמה בעולם, לרש"י היינו מת במלחמה ולא תנשא, והב"ח כתב דהרמב"ם חולק ופירשו דהיינו מת על מיטתו. אולם למעשה ששואלים אותם איך מת אין נפקותא. כ"כ הח"מ. ומשמע דשואלים אף בלא אמרה ראיתו מת ודלא כמהר"ם בן חביב בפ"ת.